

Antar

Arabska junaška zgodba

Druga poglavja.

Poslušajte!

Maiek, Antarjev zahrbtni stric, je imel hči, ki ji je bilo Abia ime.

Abia je bila torej Antarjeva sestrična. Bila je tako lepa, da je mogel le njen pogled na svetu ukrotiti divjega Antarja.

Saj si lahko mislite, kaj je želel Antar iz dna srca. Da bi postala Abia njegova žena. In povedal vam še bom, da je želela to tudi Abia.

Toda rekel sem že, da je Bedžd postal svojega sina med sužnje, ker se ga je bal.

In Antar je pel Abii slovo sredi noči pod njenim oknom:

»Kako si prekrasna, Abia, kakor jutranja zarja, ki se iz teme rodi in s svojim svitom srce razsvetli, da ji služi.«

Zato pa ni smel Antar misliti, da je bo dobil za ženo. Kje sme suženj pogledati za hčerjo inenitne družine?

Bolest je grizla Antarjevo srce. Vendar je tako spoštoval svojega očeta, da se mu ni upal upreti.

Samo mislil si je:

»Nekaj velikega bom storil in oče me bo moral povišati za plemenitnika. Takrat bom lahko prosil za Ablo.«

Toda nasprotoval mu ni le oče Šedâd, ampak tudi Malek, Ablin oče.

Nekega dne je priredil poglavar sosedne države veliko praznovanje. Prišli so nanj tudi vsi poglavarji Beniabov.

Tisti dan je moral Antar pasti črede svojega očeta nedaleč od ondod, kjer so praznovali.

Zmeraj so ga vsi poniževali, zato ga tudi k temu praznovanju niso povabili.

Toda Antar je bil tako odkritega srca, da ga to poniževanje ni prav nič bolelo.

Kralj Zoheir je bil tisti, ki je napravil gostovanje. On pa se je spomnil Antarja. Vstal je in dejal svojemu slugi:

»Pojdi po Antarja. Pravijo, da lepo poje. Razveselil nas bo s svojo pesmijo.«

Toda takoj se je uprl eden izmed poglavarjev:

»Tega sužnja preveč slavite. Vsakdo pripoveduje o njegovih junaštvih in slavi njegove pesmi. Ni treba, da bi prihajal sem!«

Komaj pa je rekel te besede, ko se je iznenada pokazala v oblaku prahu četa sovražnikovih jezdecev.

Vsi, ki so bili na gostiji, so vzdrhteli in niso vedeli, kaj naj store. Vsi zmedeni so planili k svojim konjem.

Toda kako se bodo branili? Vino jih je že zmotilo in tudi premalo jih je.

Tedaj pa so zagledali Antarja, ki je pridrvel na konju, planil med napadalce in jih razpršil. Njegova sabla je kar plesala po njihovih glavah in v trenutku so se obrnili v beg.

Če njega ne bi bilo, bi bilo vse mesto uničeno in bogve kaj bi se bilo zgodilo s poglavarji.

Hvaležni so mu bili vsi in povzdigovali so ga do neba.

»Antar,« mu je rekel kralj Zoheir, »zdaj ne boš več suženj in pastir, ampak vojščak!«

In dal mu je prinesiti z zlatom tkano haljo, jekleno sablo damaščanko, ki so bili vanjo vrezani sveti izreki. Potem je velel:

»Nečastno bi bilo, da bi še nadalje pasel črede svojega očeta. Živel boš na dvoru in če bo treba, se boš vojskoval.«

Ali bo to začetek Antarjevega slavnega življenja, polnega junaških dejanj?

Srce mu je poskakovalo od veselja. In spet se je spomnil Able, najlepše v deželi. Kako rad bi si jo izbral za ženo.

Zvečer je bil pri svoji materi Zelibi in povedal ji je, kaj misli.

»O, moj sin,« je vzkliknila mati vsa v strahu. »Prosim te, ne glej tako visoko. Kako bo dal Malek svojo hčer sužnju, ki je pasel črede njegovega brata?«

Toda Antar ji je odgovoril:

»O, mati, ali nisem Šedâdov sin? Ali me že ni kralj Zoheir povzdignil med vojščake. Le verjemite mi, ne bo več dolgo, ko postanem plemič. In takrat bo Abla moja.«

Tretje poglavje.

Več dni je minilo, ko je prišla nekega jutra mati Zeliba v šator svojega sina in mu rekla.

»Antar, moj sin, žalostno novico ti prinašam.«

»Hitro mi povejte, kaj se je zgodilo, mati,« jo je nestrno vprašal.

»Poslušaj me,« je povedala mati Zeliba. »Malek je nekomu obljubil svojo hčer Ablo za ženo.«

»Komu?« je vprašal Antar in gias mu je vzdrhtel.

»Amarju, Ziadovemu sinu. Ko pride dovolj velblodov in ovc, se bosta vzela.«

Ta novica je Antarja tako pretresla, da je ostal kakor prikovan in ni mogel izpregovoriti besedice.

Zeliba pa je nadaljevala:

»Abla je vsa obupana. Ko je zvedela, da jo hoče oče dati Amarju, si je razpraskala obraz in je začela jokati.«

»Nikoli,« je rekla, nočem biti Amarjeva. Antar bo moj mož, ali pa nihče.«

Tedaj je planil Antar pokoncu in veselo vzkliknil:

»K očetu pojdem in med plemenitnike me mora povzdigniti.«

Osedlal je konja in zdriral proti očetovemu šatoru. Kmalu je bil tam.

Toda ko je začel svojemu očetu Šedâdu pripovedovati, kaj bi rad, se je oče razjezil:

»Suženj nemarni, po čem hrepeniš. Ali ne veš, da se ne smeš upirati, če jaz kaj odločim? Takoj se vrni k svojim čredam in nikoli več jih ne smeš zapustiti. Slecí oblačilo vojščaka, ki ga nisi vreden, in obleci se spet v volneno pastirsko obleko! Pojdi in ne prikaži se mi več pred oči!«

Ves žalosten se je Antar spoštljivo priklonil svojemu očetu. Nato je slekel svojo z zlatom vezeno obleko vojščaka in vzel pastirsko palico v roko. In šel je v pustinjo past očetove črede.

Drvar in vrag

»Mraz pritiska, in kar zebsti me je začelo. Presneto, če še ta teden ne privlečem nekaj butar drv iz hoste, ne vem, kako bo o Božiču. Tale moja bajtica je sicer stara, pa je gorka, seveda brez ognja v peči ne bom prebil zime.«

Ves v skrbeh je majal stari bajtar, Jurček, s sivo glavo in se razgledoval po strehi in lesenih stēnah svoje borne domačije. Stopil je v hišo in vzel s police majhen hlebec ovsenega kruha pa ga zmašil v torbo. Potlačil je polhovko na glavo, spel je suknjo in jo mahnil proti lesu.

Ze so se obleteli hrasti in breze in javorji, mrzla slana je ležala po listju, in plaho so se oglašali ščinkovci po grnovju. Drvar Jurček spravi torbo v votel kostanj in gre na delo.

»O, treba je, pa še kako! Ze se zbira-jo vrane, že čakajo na sneg, lej, jaz sem pa kar pozabil na zimo. Še malo, pa bi me zamedlo. In kam naj grem v snegu po drva! O joj, to so bridke reči! Presneto so trde tele veje, no, bo pa zato vročina tem večja!«

Hudo zaverovan je bil v svoje delo, kako bi nabral veliko suhih polen, ki bi rada gorela. In tako seveda ni utegnil misliti na svojo torbo, kjer je imel spravljen svoj hlebček kruha. In pomislite, ljubi otročički, to pa ni bilo dobro. Prav tisti čas namreč je hodil po lesu sam vrag. Veste, takšen z rdečo kapico, zeleno suknjico in rumenimi hlačami. In ta preklicani vrag je zaduhal drvarjev ovsenjaka pa se je pritihotapil skrivaj k votlemu kostanju.

Jurček pa je prav takrat sekal debelo vejo, ki sicer ni bila njegova, pa si je mislil:

»E, bo že Bog spregledal! Saj to je les bogatega Lojzeta.«

Seka, seka pa mu iznenada zasmrđi. »O jej, kaj pa je to! Ali kuhajo smolo smolarji, ali pokajo lovci zeleni uboge srnice in zajčke?« Ogledoval se je po lesu drvar Jurček in ni videl vruga, ki je prav takrat stikal za njegovo torbo. Skrit za debelim deblom jo je odprl, vzel hlebček ovsenjaka in urno zbežal z njim med smrekami in borovci. Naravnost v pekel jo je mahnil, dolga je bila ta pot, čez hribe in doline, čez drče in pečine, lejte, in tam pod tisto črno skalo se je šlo v pekel. Naravnost noter je skočil vrag in reza je se je povedal svojim bratom: »Ha-ha-ha, glejte tale hlebček kruha! Tisti siromaček, ki seka drva v lesu, še videl ni, kdaj sem

mu ga ukradel! No, če kdo hoče, pa naj si ga odreže! Jaz ga rajši ne bom, saj mi prestaja pečenega mesa!«

To je pa slišal višji poglavar vseh vragov in se je oglašil tam za kotlom, kjer je kuhal razne obare in šare. Pa je rekel, in hud je bil njegov glas:

»Tega nisi prav storil! Kaj bodo pa rekli ljudje, če se razve, da mi krađemo siromakom kruh. Ze tako so jezni

na nas, kaj bo šele potlej! Namestu da si vzel siromaku, bi bil moral njemu še kaj dobrega storiti. Za kazen ti zapovem, da moraš ta hlebček siromaku nazaj nesti in mu po vrhu še tri dobra dela storiti!«

To se je mali vrag prestrašil! Kar za ušesa se je prijel, zavpil je od groze, ker se je tako bal svojega gospodarja. Naglo je vzel kruh, bruhnil na svet pa jo krenil med borovce in bukve, kjer je siromak delal drva. Skrivaj mu je položil kruh nazaj v torbo. Odkušljaj se je in zapel:

»Po gorah je ivje,
v dolinci je mraz —«

Nedolžno, ko da je velik poštenjak, stopi pred siromaka v podobi delavca in ga vpraša:

»Ali hočeš, da ti pomagam?«

Vesel se obrne siromak k njemu.

»I, kdo pa si? Star sem že, pa še do danes ni bilo nikogar, ki bi hotel pomagati meni, siromaku.«

»Eh, dobričina sem, zato me pa ljudje ne marajo, saj veš, da je dobrota sirota!«

»Oh, če pa meni storiš kaj dobrega, ti bom večno hvaležen. Pa kako mi boš pomagal, ker imam eno samo sekiro!«

Tako reče siromak in zmaje s glavo.

Vrag pa mu odgovori:

Sem jo daj! Boš videl, kako znam jaz, saj si že truden in zdelan!«

Zdaj je začel vrag drva sekati, lomiti in klati, pa je tako delal, da se je vse iskriilo. V par trenutkih je bilo vse drobno in lepo pripravljeno, da se kar देने na ogenj. Siromak ga je debelo gledal in se mu lepo zahvalil. Vrag ga vpraša:

»Ali imaš še kakšno delo? Danes sem dobre volje, pa ti bom pomagal. Zakaj bi se sam mučil, ko sva dva prej gotova. Kar povej!«

Siromak mu odgovori:

»Bogatemu Lojzetu moram iti mlatit. Ti ne veš, kakšen skopuh je to! Vsako reč moram desetkrat preplačati ali pa odslužiti s trdim delom. On bi pa samo grabil in ljudi odiral. Pa kaj hočem, saj veš, da revežu ne da nikdo nič zastoj.«

»Ti bom že jaz pomagal, le nič se ne boj! Spočit sem, pa ti že iz dolgega časa rad kaj storim.«

In sta šla mlatit. Vso pot se je vrag smejal, češ, bosta že pokazala staremu Lojzetu, kaj znata, da se bo odvadil uboge ljudi varati in satirati vdove in sirote. Ko prideta na skedenj, pravi vrag Jurčku:

»Zdaj pa mi prinesi vse snopje, kolikor ga moraš zmlatiti! Bom že jaz vzel to stvar v roke, tebi še ganiti ni treba!«

In glejte, kako je vrag izpolnil dano besedo! Vse snopje je zmlatil v eni uri, svezal slamo lepo v otepe in presejal žito ter ga očistil, da ni bilo treba drugega kakor reči:

»Aj, Miha, nosi v mlino!«

Bogati Lojze pa je videl, kako je vrag hitro vse zmlatil in očedil in vso reč dobro napravil. Malo je pomislil, potlej pa je dejal vragu:

»Ali bi ti mogel sam vse žito odnesti?«

»I, poskusil bi že«, se zasmije vrag.

»Pa ga je presneto dosti, več ko ga ima vsa vas. E, preteško je, rajši ne poskusim.«

»Ne bodi, ne bodi tak,« mu zasmehljivo reče Lojze.

»Saj nečem zastoj! Veš kaj, vse žito

je tvoje, ako ga moreš v eni vreči odnesti.«

Grdo se je zarežal bogatin, prepričan, da vrag tega ne more storiti.

»I, seveda, ne vem, če pojde! Poskusil bi pa le, samo ne vem, kje bi dobil tako veliko vrečo.«

»Ha-ha-ha, ako ni drugega, vreča se bo že dobila! Hej, prinesite rjuh in jih sešijte skupaj, da bo prostora za vse žito. Glejte, tale človeček, tole revše pravi, da bo odnesel vse žito. Ha ha, takega bahača pa še svoj živ dan nisem videl, in ne slišal! Rad bi mu jo zagodel, da bo pomnil.«

Tako je dejal bahato, in na njegov ukaz so priletele dekline in šivilje in do noči so napravile veliko vrečo, kamor so naphali žito. Lahko rečem, da je bila tako velika, da je stala po koncu kakor največja hiša.

»No, zdaj pa le primi in nesi«, reče bogati Lojze in se drži za trebuh in pripravlja, da bi se na glas zakrohotal.

»Zakaj se pa obotavljaš, ali ti ne dahi? Daj, daj, vzemi pa hodi!«

»Huda bo, o joj, zakaj sem se le spustil v to reč,« reče vrag in se nalašč dela, kakor bi si ne upal.

»Ali ne bo nič? Saj sem ti dejal, da lahko neseš žito, kamor hočeš!«

Takrat pa vrag prime vrečo in jo kot lahno pero vrže na svoje rama, pa hajd z njo po cesti.

Smejalo se je bogatino in ga veselo pozdravljalo:

»Srečno, Lojze, pa kaj v vas pridite, ko bomo štruklje pekli! Kadar bo treba, pa me spet pokličite! Jaz rad ustrezem takemu poštenjaku kot ste vi! Ha-ha-ha!«

Bogatin se je zdaj silno prestrašil, da bi mu oni ne odnesel žita. Izprva je mislil, da se bo smejal na tuje stroške, zdaj pa je videl, da je resnica, in da tujec ne pozna šale. Zato ukaže svojim hlapcem:

»Izpustite mojega najhujšega bika za tem človekom! Naj ga nasadi na roge in razmesari!«

Hlapci jo brž udero in se vrnejo z divjim, črnim bikom, ki se je rjoveč pogljal za vragom. Ali komaj se mu približa, pa ga zgrabi vrag za glavo in tilnik in zmaši v vrečo, pa hajd naprej!

Bogati Lojze je še bolj prestrašen in vdrgič zakriči:

»Izpustite mojega najhujšega merjasca za tem človekom, naj ga razpara in ubije!«

Zopet priženo hlapci grozno ljuto žival, ki je renčala in pihala od jeze. Zakadi se za vragom, pa kaj to njemu mar! Izruje ji strašni čekan, zavije vrat in vrže v vrečo.

Bogati Lojze, ves čemerren, zdaj ukaže hlapcem, naj največji sod vina privale iz kleti in potočijo za tujim človekom. Zares, grede hlapci, in tak sod, velik kot grad, zavale po cesti, da bi srušil in smečkal vraga.

»Ha-ha, da ne bom žejen! Hvala ti, Lojze, za dobro vino! Prav teknilo mi bo, kadar bom sit kruha in mesa!«

To reče pa si naloži še sod vina pa odnese vse k siromaku, drvarju Jurčku.

Kaj pak, hudo se je togotil bogatin in si ruval lase. Pa kaj je hotel! V hišo se je skrnil, da bi ljudje ne videli in se mu ne smejali. Drvar pa je pekel bika in merjasca in ju zalival z vinom, ker je bil zdaj bogat in se je lahko tolažil za krivice, ki jih je moral pretrpeti od bogatina. Zapisal Kmet Janez.

Manica:

Pri teti Ošpeti

Otroci so v začetku leta teti Ošpeti voščili, da bi bila še dolgo zdrava in dobre volje. To je bilo teti zelo všeč in takoj jim je povedala zgodbo:

»V gozdu za vasjo so se sešli volk, lisica in mačka. Med prijaznim kramljanjem so si za tisto popoldne določili vsak svojo pot.

»Mene,« pravi volk, »čaka danes še težavna naloga. Zarana me je posečila stara ovca ter mi vsa v obupu potožila, da se je njena mladička, njena mala ovčka ponesrečila. Padla je namreč v neko brezno in obležala ondi z zlomljeno nožico. Ker stara ovca ne more sama v brezno, je prosila mene, naj ji pomorem. Obljubil sem ji pomoč. Neglede na lastno nevarnost bom zlezel v brezno, pobral pohabljeno ovčko in jo nesel materi ovci, naj jo potem ona zdravi kakor ve in zna.«

Nato reče lisica:

»Jaz pa vem za kurnik, kjer je polno sestradanih putk. Ker se mi revice smilijo, pojdem danes v vas in bom hodila od hiše do hiše ter prosila rečnega zrnja vse dotlej, da ga nabereš pošteno mero. Stresem ga v kurnik, da se sirotke nasitijo.«

»In jaz,« zamijavka mačka, »sem v domačem podstrešju po naključju našla mišje gnezdo z zarodom. Ker so male miške še gole, jih silno zebe. Sklenila sem, da še danes napravim v hlevu iz mahu mehko gnezdo ter prenesem vse miške vanj, kjer jih bom potem grela z lastnim telesom.«

»Zdaj pa otroci,« je končala teta, »povejte mi, kaj je to, kar ste čuli?«

»To je zgodbica,« so zaklicali nekateri.

»To je basen,« so kričali drugi.

»No, in kaj še,« je vprašala teta.

Otroci so si začeli beliti glave...

»Hej, Jutrovčki! Pridružite se jim še vi in uganite, kaj je mislila teta!

JUTROVČKI PIŠEJO

Naša krava. Naša pišana krava ima te-
lička. Ko teletce doraste, bomo imeli dve
kravi. Mleka bo potlej zmerom dovolj pri-
hiši. To bo veselje!

Ovetka vojvoda, uč. IV. razr.
Boh. Bistrica.

Moj zajček. Imel sem zajčka. Dal sem
mu ime Dajdek. Dajdek je bil zelo pre-
frigan zajček. Povsod je skakal za menoj.
Če sem ga nesel na pašo, mi je takoj
ušel v zelje. Poklical sem ga »Dajdek!«
Vzdignil je uhlje in takoj začel jesti ple-
vel. Kakor hitro pa je videl, da ga ne
opazujem več, je spet začel jesti zelje.
Zdaj vidite, kako prefrigan je moj Dajdek.

Janček Vrečko, uč. II. razr.
v Celju, Breg 36.

Lisica in kokoš. Lačna lisica. Debela
kokoš. Sita lisica.

Levin Krže, uč. I. razr. na Prulah
v Ljubljani.

Vrabček. Zunaj je bil hud mraz. Ptički
so letali okrog krmilne hišice. ki je bila
kmalu prazna. Neki vrabček je priletel
na okno in jel trkati s kijunčkom na ste-
klo. Mislil je, da bo priklical kakega
otroka. Ker se ni nihče oglasil, si je mi-
slil: »Aha, tu je pa doma Zupančičev Ci-
cibanček-zaspanček!« Vrabček je bil jezen
in je začival:

»Živžav, živžav,
vseeno bom zdrav
četudi ne boš nič dal!«

Milko Vrečko, uč. osn. šole
v Celju, Breg 36

Dragi stric Matic! Na starega leta dan
se srečata pišček in zajček. »Kam greš?«
vpraša pišček zajčka. »V novo leto!« se
odreže zajček.

Karol Jerič, uč. III. razr.
pri sv. Kunigundi na Pohorju, p. Zreče.

Ubegla ovčica. Jeseni sem peljal ovčko
na pašo. Zahotelo se ji je svobode. Komaj
sem se zavedal, se mi je iztrgala iz rok
in izginila med grmovjem. Iskal in klical
sem jo, a zaman. Šel sem domov žalosten
po pomoč. In se vrnil kot vodja štirčlan-
ske čete. Naskočili smo hrib posamezno.
Imel sem srečo in prvi opazil ovčico. Lov
se je začel in srečno končal. Ovčica je bi-
la zopet naša. Hvaležno me gleda sedaj
v toplem hlevu. ko ji pripovedujem, ko-
liko morajo mraza in lakote prestati ubo-
ge srnice v prosti naravi.

Franci Vojvoda, uč. IV. razr.
Boh. Bistrica.

Kmetič in maček. Živel je kmetič, ki je
imel zelo starega mačka, ki ni hotel več
loviti podgan. Kmetič se ujezi in ga po-

žene v gozd. Sreča ga lisica in ga vpra-
ša: »Kdo si in odkod?« On ji odgovori:
»Jaz sem župan vseh gozdnih živali in
grem gledat, kaj delajo.« Lisica ga zgra-
bi in ga požre.

Jože Plavec, uč. III. razr. v Dobljčah.

Srna. Ko sva z bratom peljala drva,
sva zagledala, kako je srna plavala po
Dobljčici. Tekel sem tja, ko sem prišel
tja, je priplavala h kraju. Bila je obstre-
ljena. Nesel sem jo domov. Dal sem jo
lovcu. Najrajši bi jo bil imel sam, a za-
kon tega ne dovoli.

Tome Tone, uč. 4. razr.
v Dobljčah.

Zajec in lisica. Lisica se je sprehajala
po gozdu ter gledala, kje bi dobila kaj
pod zob. Mimo pride zajček. Lisica se za-
žene za njim, kmalu ga zagradi ter požre.
In zopet bi rada dobila kakšen plen.
Gre naprej in lovec jo zagleda. Kmalu se
začuje pok in lisica obleži mrtva.

Dragoš Mirko, učenec 3. razr.
v Dobljčah.

Muha in kukavica. Kukavica je letela
po zraku in si premilo prepevala. Grdoba
— muha jo oponaša. Kukavica prileti do
muhe in jo požre.

Sotlič Jože, učenec 4. šol. leta
v Dobljčah

Oglodano drevesce. Na vrtu tam mlado
drevesce stoji, pride tja zajček in se sme-
ji. Oglodan drevesce je močno grdo, to
kmetič bo gledal zjutraj hudo.

Šterbenc Fanica, uč. IV. šol. leta
v Dobljčah.

Moja ptica. Moja ptica, drobno kijunka,
na okno zjutraj prileti, glasno kliče in pa-
čivka, a za zobat nič še ni.

Šterbenc Micika, uč. V. razr.
v Dobljčah.

Lisica. Nekega večera se priplazi v vas
lisica. V vasi pograbi kokoš in odide. Ko
gre nazaj, sreča psa. Hudo se ga ustraši.
Pes pa je bil močan in jo je zadavil.

Gečelj Vinko, učenec III. razr.
v Dobljčah.

Vrabe in mačka. Srečala sta se vrabe
in mačka. Pa vpraša mačka vrabca: »Kje
boš letos zimoval?« Vrabeč ji odgovori:
»Tukaj, tam, tod — povsod!« — »Kje boš
danes jedel?« vpraša mačka. Na oknu uli-
ce in na vrhu oreha!« — »In kje boš spal
nocoj?« — »To tebi nič mar!« se je odre-
zal vrabeč in odfrčal. Mački se pa še danes
cedijo sline za njim.

Marjan Urek, uč. I. razr. real. gimn.
v Murski Soboti

Dobrosrčna Ivanka. V bajni deveti deželi je živela dobrosrčna deklica Ivanka. Kralj je misljal o nji mnogo dobrega. Dal jo je poklicati pred se in ji podaril vrečo suhega zlata, da jo preizkusi. Deklica je takoj, ko je zapustila kraljev grad, razdelila zlato med siromake. Tako se je kralj prepričal o njeni dobrosrčnosti in jo je vzel k sebi, kjer je srečno in zadovoljno živela do konca svojih dni.

Neda Brnčić, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Sinička. Bilo je sredi poletja. Solnce je žgalo in pripekalo. Sinička je pridno pobirala po travniku črva. Samec je sedel nedaleč od gnezda. Naenkrat je čudno zakričal. Samica je leteč opazila podlasico, ki je lezla po grmovju k gnezdu. Samica je skočila na tla, da bi odvrnila od mladičev podlasico. Ona je hotela dati svoje življenje za mladiče. Tedaj se naenkrat spusti na tla kanja in odnese s sabo podlasico.

**Pavlič Franc, uč. IV. razr.
Sv. Kungunda na Pohorju p. Zreče.**

Ptičke pozimi

Doline pokriva še sneg
bela sta dol in pa breg.
Nikjer za ptičke hrane ni
zato pomagajmo jim mi!

**Draga Lindič, uč. IV. razr.
Sevnica ob Savi.**

Strah ima velike oči. Srna po polju hrane išče, zajček jo mimo pribriše. Srna, joj, v skok, zajček pa popiha v svoj brlog!

**Lozjek Golob, uč. IV. razr.
na Jesenicah**

Dragi stric Matie! Nestrpno pričakujem nedelje, ko dobim »Mlado Jutro«. Stanujemo v planinskem domu na Mirni gori. Ker ne morem redno obiskovati šole zaradi previsokega snega zato imam dovolj časa da natanko prečitam »Mlado Jutro«. Tu Ti pošljem zgodbico. — Bilo je pozno v jeseni. Lepa srna je prišla skoraj prav do naše kočice. Gledala sem jo, kako se je pasla. Med tem pa je ata v drugi sobi navil gramofon. Ko je srna zaslišala glasbo je prestrašena zbežala v gozd.

**Fridka Brgles, uč. IV. razr.
Mirna gora, vas Planina, srez Črnomelj**

Zgodba o psu. Poznam psa, ki mu je ime Krpan. Ko je bil še mlad je rad kradel jajca iz kurnika. Zato je bil večkrat tepen. Ko je spet ukradel jajce, je bil spet tepen in za kazen je moral snesti jajčjo lupino. Od tistih dob ni nikoli več ukradel jajca. Krpan je lep, siv volčjak, zdaj je zelo priden in ni nikoli več tepen.

**Sonja Učkar, uč. III. razr.
na Bledu.**

Jež in belouška. Jež, stari sovražnik kač, je srečal belouško. Ta se je za trenutek ustavila, jezno siknila in odšumela v

grmovje. In ker je bilo grmovje gosto ni mogel debelušasti jezek za njo.

**Franci Kocutar, uč. V. razr.
Škofljica**

Dragi stric Matie! Povedal Ti bom zgodbo o levu in volu, hkrati se Ti pa srčno zahvaljujem za lepo knjižno nagrado, ki sem jo pri zadnjem natečaju dobil.

Lačen lev je šel na lov.
Sreča ga rejen, lep vol.
Lev poskoči — vol zatuli ...
želodec levu več ne kruli.

**Franci Štrava, uč. I. razr. mešč. šole
na Jesenicah**

Nepotreben strah. Prašiček, ki je tekal po dvorišču se je z glavo zaril v kup listja tako, da so mu le ušesa malo štrlela ven. Iz hiše pride mucka in prav tedaj pomiga prašiček s ušesi. Mucka je mislila, da je miška v listju. Hitro je skočila tja in zagrabila prašičkovo uho. Zdajci pa sta se oba prestrašila in zbežala vsaksebi.

**Milica Dolinar, uč. V. razr.
v Petrovčah**

Moj kužek Ledi je samo iz moje roka. Rajši bi umrl kakor da bi jedel iz skodelice. **Mirko Klemenčič, uč. II. razr.
v Kamniku**

Nesreča na dvorišču. Kokiča pri mladih piškah sedi, prileti jastreb pa s čivčkom odfrčl. **Ješko Cotič, uč. III. razr.
vas Fara pri Kočevju**

Naša muca ima najrajši mene. Rajši od mene pa ima sosedovega mucka. **Stanislava Klemenčič, uč. III. razr.
v Kamniku**

Psa in zajček. Lepega dne se je sprehajal zajček po gozdu. Naproti sta mu prihitela dva psa. Oba sta bila vesela zajčka vendar pa ga je ujel močnejši izmed njiju.

**Ljudmila Streicher, uč. I. razr.
pri Kapell**

Kot vihar ...

Ko pride dimnikar,
jo vselej mali Miha
hitreje ko vihar —
pod posteljo popiha ...

In tiho, tiho diha, —
Ko dimnikar odide,
se Mihec že nasmiha,
boječ se, da spet pride
nazaj ta grdi mož.

Omelo Mihec splete,
in zveže si metlice,
da dimnik sam omete,
in sikne možu v lice:
ne boš me več, ne boš!

Sestavljenka

Rešitev

Hiša, sestavljena iz desetih delov.

Rešitev črkovnice

Prepiši skupine črk tako, da vzameš najprej zadnjo, potem predzadnjo in tako dalje do začetka, pa dobiš: Dobra beseda železna vrata odpre.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Terezija Kokol, uč. III. razr. v Grižah; Ivan Silvo Collauti, uč. III. razr. v Sevnici ob Savi; Franc Vedenik, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Vladimir Vrečko, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Radovan Tavzes, uč. ? razr. v Ljubljani; Božena Žnidarič, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Celju; Vera Budič, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani; Josip Pezdur, uč. ? razr. v Ljubljani; Marica Glaser, uč. V. razr. Magdalenske šole v Mariboru. Prihodnjo nedeljo bomo nadaljevali objavo imen.

Deca sokolskega društva »Radovljica«: Dragi Sokoliči! Ne morem Vam povedati kako žal mi je, da sem prepozno dobil Vaše srčkano pismo. Prav rad bi bil prispeval kaj za Vašo prirediteljo, zdaj pa je že vse pri kraju. Bil sem nekaj dni odsoten in ko sem se vrnil je bilo za Vas že prepozno. Prav vesel bom, če mi sporočite kako je bilo kaj na prireditvi. In drugič, ko boste spet potrebni pomoči se kar teden dni poprej zglasite pri meni in prav rad Vam bom ustregel. Srčno Vas pozdravljam

stric Matič.

★

Dragi Jutrovčki! Dopisov, ki bi se našli na zadnji razpisani natečaj, ne sprejemamo več, ker smo ga že 12. t. m. zaključili. Imamo še vse polno dopisov, ki bi jih radi še objavili. Tisti, ki to pot niso prišli na vrsto, naj se oglasijo pri drugem natečaju. Novi natečaj razpišemo dne 11. marca.

SMEŠNICE

Učitelj: »Torej otroci, učili smo se, da toplota razširi telesa in da jih mraz skrči. Janezek, povej mi kakšen primer!«

Janezek: »Poletti so dnevi dolgi, pozimi pa kratki!«

★

Znano je, da se mornarji radi šalijo. Nu, nedavno sem se prepričal, da znajo tudi dobro lagati. Bilo je v majhni gostilni in trije mornarji s treh različnih ladij so se pogovarjali. Prvi mornar je rekel: »Naša ladja je tako velika, da se mora voziti naš kapitan z motornim kolesom po krovu, če nam hoče povedati svoja povelja.«

Drugi mornar reče: »Oh, to ni nič! Naša ladja je tako velika, da se vozi naš kapitan z raketnim avtomobilom po krovu in potrebuje tri ure, da nam lahko vsem pove svoja povelja!«

Tretji mornar pa je rekel: »Joj, to pa res še ni nič! Naša ladja je pa tako velika, da se vozi naš kuhar s podmornico po posodi za juho, da dvigne cmoke iz nje!«

Zanimivosti

V eni uri porabi človek 4000 litrov zraka.

Iz ene kravje kože izrežejo 100 do 200 podplato.

Teža novorojenčka se v šestih mesecih podvoji.

Že stari Egipčani so poznali britve.

Abesinci se zelo boje vode. Kopanja sploh ne poznajo, umivanje pa jim je največji luksuz.

Miši povržejo vsaka dva meseca.

Gostilničar in dijaki

Rešitev

Najprej je dotični, ki je predlagal to nakano, pričel na tihem šteti od gostilničarja naprej do številke devet. Pri tistem, ki je pri tihem štetju dobil številko devet, se je pričelo nato štetje s številko 1. No in tako je prišel pri prvem štetju gostilničar na tekočo št. 2. Ves končni rezultat se pa pokaže nato sam od sebe. Glej naslednjo sliko:

	2	3	4	5	6	7	8	
	○	○	○	○	○	○	○	
1 ○	m i x a						○	9 (gostilničar)
18 ○								
17 ○								
	○	○	○	○	○	○	○	
	18	15	14	13	12	11	10	